

Sygn. akt III AUa 1125/17

Sygn. akt III AUz 217/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Alicja Podlewska
Sędziowie:	SA Bożena Grubba SA Grażyna Czyżak (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Katarzyna Kręska

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2017 r. w Gdańsku

sprawy (...) Spółki z o.o. Spółki komandytowej w N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o składki

na skutek apelacji (...) Spółki z o.o. Spółki komandytowej w N.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 marca 2017 r., sygn. akt VI U 2976/16

oraz zażalenia (...) Spółki z o.o. Spółki komandytowej w N.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 19 maja 2017 r., sygn. akt VI U 2976/16

1. uchyla zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję organu rentowego oraz sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania bezpośrednio Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.;
2. umarza postępowanie zażaleniowe;
3. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na rzecz (...) Spółki z o.o. Spółki komandytowej w N. kwotę 60,00 (sześćdziesiąt 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za II instancję i za postępowanie zażaleniowe.

SSA Grażyna Czyżak SSA Alicja Podlewska SSA Bożena Grubba

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 września 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., ustalił wysokość zadłużenia (...) sp. z o.o. spółka komandytowa w N. na kwotę 8.624,59 zł:

- 1) z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne za okres od 02/2015 do 01/2016 w kwocie 5.429,71 zł i odsetek za zwłokę 450,00 zł;
- 2) z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres od 01.2012 do 09/ 2015 w kwocie 1.957,59 zł i odsetek za zwłokę 34,80zł;
- 3) z tytułu składek na Fundusz Pracy za okres od 04/2015 do 01/2016 w kwocie 15,49 zł

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy stwierdził, że płatnik składek nie dopełnił obowiązku wynikającego z art. 46 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i nie opłacił należnych składek.

Z powyższą decyzją nie zgodził się płatnik składek wnosząc odwołanie. Skarżący zarzucił organowi rentowemu decyzji naruszenie prawa poprzez nie wskazanie w decyzji wszystkich zainteresowanych. Wskazał, że z tego powodu nie może odnieść się do wymienionych w niej zaległości.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego podnosząc, iż zaskarżoną decyzją ustalił wysokość zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy. Jednocześnie zaznaczył, iż organ rentowy z urzędu dokonał korekty dokumentów rozliczeniowych o czym szczegółowo poinformował powódkę w trakcie postępowania wyjaśniającego. Powódka była poinformowana także ze szczegółami o przyczynach dokonanych korekt i wysokości zadłużenia.

Wyrokiem z dnia 29 marca 2017r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie oraz zasądził od odwołującego się na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. kwotę 1.800 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach:

Bezspornym w sprawie było, że skarżąca jako prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) sp. z o.o. sp. k. jako płatnik składek zobowiązana była do odprowadzania składek dla zatrudnionych pracowników. Skarżąca nie odprowadzała składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy w terminie i w pełnej wysokości.. Nie dopełniła obowiązku wynikającego z art. 46 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i nie opłaciła należnych składek. W związku z tym organ rentowy wszczął postępowanie w sprawie określenia wysokości zadłużenia i wezwał płatnika składek do złożenia w terminie 7 dni pisemnych wyjaśnień w sprawie przyczyn nieopłacenia składek pod rygorem wydania decyzji określającej wysokość » należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy. Spółka odebrała zawiadomienie w dniu 19.08.2016 r. Pismem z dnia 30.08.2016 r. mając na uwadze art. 10§ 1 k.p.a. organ rentowy zawiadomił płatnika o zakończeniu postępowania dowodowego, wskazując jednocześnie 7 dniowy termin na wypowiedzenie się w kwestii zadłużenia podanego w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, Prezes Zarządu Spółki W. B. w związku z zawiadomieniem stawał się wielokrotnie do Inspektoratu ZUS w Ś. i wyjaśniał przyczyny powstania zaległości. Został poinformowany przez ZUS, że za pracowników ubezpieczonych ZUS sporządził dokumenty z urzędu a także o powstałym na skutek ich zaewidencjonowania na koncie zadłużeniu. Wskazał także na drugą przyczynę zadłużenia wynikającą z korekt dokumentów.

Ponieważ jednak płatnik składek nie uregulował zadłużenia organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję określającą wysokość zadłużenia wynikającą ze sporządzonych dokumentów i korekt dokumentów.

Do dnia zamknięcia rozprawy odwołujący nie przedłożył dowodów na potwierdzenie, że składki wynikające z zaskarżonej decyzji zostały opłacone.

Powyższy stan faktyczny Sąd I instancji ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego. W ocenie Sądu wiarygodność tych dokumentów nie budziła wątpliwości i nie została też skutecznie podważona przez odwołującego.

Sąd Okręgowy wskazał, iż zgodnie z treścią art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (j.t Dz. U. z 2016 poz. 963 ze zm.) płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. Deklarację rozliczeniową oraz imienne raporty miesięczne płatnik składek przekazuje bezpośrednio do wskazanej przez Zakład jednostki organizacyjnej - art. 46 ust. 3 ustawy.

W świetle przepisu art. 23 ust. 1 powołanej ustawy od nieopłaconych w terminie składek należne są od płatnika składek odsetki za zwłokę, na zasadach i w wysokości określonych w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, ze zm.).

Do składek na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika, odpowiedzialności osób trzecich i spadkobierców oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne - art. 32 ustawy.

Biorąc pod uwagę treść powołanych przepisów nie budziło wątpliwości Sądu I instancji, że to płatnik składek jest zobowiązany samodzielnie obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych oraz opłacać należne składki w terminach wskazanych w ustawie i składać co miesiąc stosowne deklaracje m.in. za pracowników i to zarówno w zakresie ubezpieczeń społecznych jak i składek na ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy. Takim płatnikiem składek jest niewątpliwie skarżący w stosunku do swoich pracowników i tym samym był zobowiązany do obliczania, potrącania, rozliczania oraz opłacania należnych składek od swoich pracowników za każdy miesiąc kalendarzowy. Pozwany dokonując rozliczenia konta skarżącego stwierdził zaległości w opłacaniu składek, uwzględniając jednocześnie dokonane z urzędu korekty deklaracji rozliczeniowych.. Podkreślenia wymaga, iż w toku postępowania wyjaśniającego płatnik był informowany o stanie zadłużenia, przyczynach jego wykazania, sporządzonych z urzędu deklaracjach i korektach. W takim stanie rzeczy skarżący miał w zupełności zobrazowany stan swojego konta rozliczeniowego jako płatnika składek i mógł przedstawić stanowisko z odniesieniem się do poszczególnych okresów odprowadzania składek na ubezpieczenia społeczne. Zatem chociażby z tego powodu nie mogło zyskać uznania stanowisko skarżącego, iż nie mógł on odnieść się do ustaleń pozwanego w zaskarżonej decyzji.. Na uwagę zasługuje, iż płatnik składek nie przedstawił swojego stanowiska i nie przedłożył żadnych dowodów podważających zaskarżoną decyzję.

Zgodnie z treścią art. 34 ust. 2 ustawy o sus informacje zawarte na koncie ubezpieczonego i koncie płatnika składek prowadzonych w formie elektronicznej, które przekazane zostały w postaci dokumentu pisemnego albo elektronicznego, są środkiem dowodowym w postępowaniu administracyjnym i sądowym z zakresu ubezpieczeń społecznych. Jeżeli organ rentowy na podstawie materiałów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym zarzucił płatnikowi zaległości składkowe w określonej wysokości za poszczególne okresy, to w postępowaniu sądowym skarżący był zobowiązany co najmniej do odniesienia się do tych zarzutów /art. 221 k.p.c./ i wskazania własnych środków dowodowych. Skarżący zaś w toku postępowania przed Sądem nie przedstawił żadnego dowodu przeciwnego pomimo, że każda ze stron obowiązana jest do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony \przeciwnej, dotyczących okoliczności faktycznych /art. 210 § 2 k.p.c./. Odwołujący jednakże tego nie uczynił.

Sąd I instancji zwrócił uwagę, iż na odwołującym ciąży obowiązek wykazania, że stan zadłużenia jest inny niż wskazany w zaskarżonej decyzji zgodnie z treścią art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c. o czym strona powodowa została prawidłowo pouczone. Takie stanowisko zajął również Sąd Apelacyjny w Krakowie w sprawie III AUa 1371/12 LEX nr

1313292: Zgodnie z art. 46 u.s.u.s., płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. Zatem wnioskodawca twierdząc, że za poszczególne miesiące wskazane w zaskarżonej decyzji opłacił należne składki w terminie lub kwestionując wysokość należności, co organ rentowy wykazał dokumentami rozliczeniowymi, winien te okoliczności udowodnić, zgodnie z obowiązkiem wynikającym z art. 232 k.p.c. oraz z regułą z art. 6 k.c., iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Na marginesie tylko należy Sad Okręgowy wspomnieć, że przedmiotem rozpoznania sądu jest zasadność roszczenia odwołującego się od konkretnej decyzji organu rentowego. Od momentu wniesienia odwołania od decyzji organu rentowego do sądu rozpoznawana sprawa staje się sprawą cywilną, podlegającą rozstrzygnięciu według zasad właściwych dla tej kategorii. Odwołanie od decyzji pełni rolę pozwu, a jego zasadność ocenia się na podstawie właściwych przepisów prawa materialnego. Na tego rodzaju wadach decyzji skupia się też postępowanie sądowe, a wady spowodowane naruszeniem przepisów postępowania przed organem rentowym, pozostają w zasadzie poza przedmiotem postępowania. Konsekwentnie, podstawą rozstrzygnięcia sądowego mogą być tylko przepisy prawa materialnego i ewentualnie postępowania cywilnego, a nie przepisy procedury administracyjnej. Dlatego też zarzuty skarżącego dotyczące naruszenia przepisów postępowania administracyjnego nie były i nie mogły być w niniejszej sprawie rozpatrywane przez Sąd.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 477 § 1 k. p. c. oddalił odwołanie.

O kosztach Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804), mając na względzie to, że wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie wynosi 8.624,59 złotych.

Apelację od wyroku wywiodła odwołująca spółka, zaskarżając go w całości i wnosząc o zmianę wyroku poprzez uwzględnienie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o i kosztach postępowania apelacyjnego oraz zasądzenie od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na rzecz odwołującej się spółki kosztów postępowania za I instancję według norm przepisanych.

Apelująca zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie prawa procesowego, w szczególności:

- art. 72 § 2 k.p.c. poprzez nie wezwanie do udziału w sprawie wszystkich zainteresowanych w sprawie osób, których dotyczy wydana przez organ rentowy decyzja,
- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez bezzasadne uznanie za wiążące ustalenia Zakładu Ubezpieczeń Społecznych poczynione w trakcie prowadzonego postępowania, opierając się wyłącznie na treści zaskarżonej decyzji i treści odpowiedzi na odwołanie uznając za bezsporne w sprawie, że skarżąca nie odprowadzała składek na ubezpieczenie społeczne w pełnej wysokości pomimo braku jakichkolwiek dowodów w tym zakresie poza decyzją organu rentowego,
- art. 210 § 2 k.p.c. poprzez uznanie, że płatnik nie przedstawił swojego stanowiska sprawie, pomimo że w odwołaniu od decyzji podniósł iż nie jest w stanie zweryfikować prawidłowości podanych przez organ rentowy zaległości, gdyż wbrew obowiązujących w postępowaniu rentowym przepisom kodeksu postępowania administracyjnego w decyzji nie wskazano osób zainteresowanych, których dotyczy przedmiotowa decyzja,
- art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez uznanie, że to na skarżącym spoczywa ciężar wskazania wysokości należnych składek, skoro w decyzji nie wskazano zainteresowanych, których dotyczą zaległości niemożliwym było ustalenie czy organ rentowy, który we własnym zakresie z urzędu sporządził deklaracje i korekty, a nie zostały skarżącemu doręczone, prawidłowo ustalił wysokość składek,
- art. 6 k.c. poprzez uznanie, że organ rentowy udowodnił wysokość zaległych składek przekazanych skarżącemu dokumentów nie można ustalić kogo dotyczyła zaskarżona decyzja.

W uzasadnieniu skarżąca podniosła, że pomimo obowiązków wynikających z przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych organ rentowy w dokumentach kierowanych do skarżącej nie wskazał zainteresowanych, których dotyczy przedmiotowa decyzja, a sąd orzekający uznał, że naruszenie przepisów w tym zakresie nie może być przedmiotem postępowania w postępowaniu cywilnym.

Skarżąca spółka podniosła nadto, że nie może odnieść się merytorycznie do treści zaskarżonej decyzji, gdyż nie posiada informacji za których pracowników zostały odprowadzone składki i powstała zaległość, gdyż korekty i deklaracje zostały sporządzone przez organ rentowy z urzędu.

Odwołująca spółka wywiodła także zażalenie, wnosząc o zmianę postanowienia i zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja odwołującej spółki zasługuje na uwzględnienie, w stopniu skutkującym koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji i przekazaniem sprawy organowi rentowemu celem jej ponownego rozpoznania.

Wskazać na wstępie należy, iż w sprawach z zakresu ubezpieczeń zarówno roszczenia strony odwołującej się jak i możliwości rozstrzygnięć sądu ograniczone są kontrolnym charakterem postępowania, które sprowadza się do badania prawidłowości lub zasadności decyzji wydanej przez organ rentowy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22.02.2012 r., II UK 275/11, Lex nr 1215286; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26.01.2012 r., I UK 310/11, Lex nr 1215418).

W orzecnictwie ukształtował się jednolity pogląd, iż postępowanie przed sądem ubezpieczeń społecznych skupia się na wadach wynikających naruszenia prawa materialnego, zaś wady decyzji organu rentowego spowodowane naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego pozostają poza przedmiotem postępowania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 09.01.2011 r., I UK 267/11, Lex nr 1215777; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 01.09.2010 r., III UK 15/10, Lex nr 667499). Niemniej jednak Sąd Najwyższy wskazywał także, iż w wyjątkowych wypadkach kontrola sądowa może zostać przeprowadzona przez pryzmat przepisów procedury administracyjnej. Sytuacja taka ma miejsce zwłaszcza wówczas, gdy decyzja ma takie wady formalne, które dyskwalifikują ją w stopniu odbierającym jej cechy aktu administracyjnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02.12.2009 r., I UK 189/09, Lex nr 852261; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.04.2010 r., II UK 336/09, Lex nr 604222).

Niezbędne elementy treści decyzji administracyjnej wymienia przepis art. 107 § 1 k.p.a., zgodnie z którym decyzja powinna zawierać: oznaczenie organu administracji publicznej, datę wydania, oznaczenie strony lub stron, powołanie podstawy prawnej, rozstrzygnięcie, uzasadnienie faktyczne i prawne, pouczenie, czy i w jakim trybie służy od niej odwołanie, podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby upoważnionej do wydania decyzji lub, jeżeli decyzja wydana została w formie dokumentu elektronicznego, powinna być opatrzona bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu. Decyzja, w stosunku do której może być wniesione powództwo do sądu powszechnego lub skarga do sądu administracyjnego, powinna zawierać ponadto pouczenie o dopuszczalności wniesienia powództwa lub skargi. Na mocy zaś § 3 tego przepisu, uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne - wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa. Decyzja niezawierająca wszystkich wymienionych wyżej elementów jest niewątpliwie decyzją wadliwą.

Przenosząc powyższe rozważania do realiów niniejszej sprawy, wskazać należy, iż decyzją z dnia 13.09.2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił wysokość zadłużenia (...) sp. z o.o. spółka komandytowa w N. na kwotę,

wyszczególniając zadłużenie z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne oraz z tytułu składek na Fundusz Pracy w okresach wskazanych z decyzji.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy przywołał stosowne przepisy oraz wyjaśnił, iż płatnik składek nie dopełnił obowiązku wynikającego z art. 46 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i nie opłacił należnych składek. Zarówno w samej sentencji jak i w uzasadnieniu decyzji nie wskazano jednak, za jakich pracowników nie zostały uiszczone należne składki.

Sąd I instancji trafnie wskazywał, iż jeśli organ rentowy w wyniku przeprowadzonego postępowania kontrolnego ustalił, iż płatnik nie uiszczył prawidłowo składek na ubezpieczonych, w toku postępowania odwoławczego przed sądem ubezpieczeń społecznych to na płatniku spoczywa ciężar wykazania, iż składki zostały przez niego opłacone w prawidłowej wysokości. W przedmiotowej sprawie sytuacja taka nie miała jednak miejsca.

Skoro bowiem Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalając wysokość zadłużenia płatnika z tytułu składek nie wskazał, za jakich pracowników składki te nie zostały prawidłowo uiszczone, to odwołująca spółka nie była w stanie zweryfikować prawidłowości podanych przez organ rentowy zaległości, a tym samym nie miała możliwości wskazania kontrdowodów, którymi twierdzenia organu rentowego mogłyby obalić.

Jednocześnie zauważyć należy, iż płatnik składek już w odwołaniu od decyzji podniósł, iż w decyzji nie wskazano osób zainteresowanych, których dotyczy przedmiotowa decyzja. Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie (2 str.) wskazał nazwiska trzech pracowników. Prawdopodobnie są to osoby, za które w ocenie organu rentowego nie zostały prawidłowo uiszczone składki. Sąd Okręgowy mógł zatem zawiadomić ich o toczącym się procesie. Nie uczynił tego jednak, jak również nie dokonał żadnych ustaleń w tym zakresie.

Podkreślenia wymaga, iż w niniejszej sprawie postępowanie było wadliwe od samego początku. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał decyzję niewskazującą, których ubezpieczonych ona dotyczy. Tym samym więc płatnik nie mógł ustosunkować się do niej należycie i wskazać nie tylko jakie jest jego stanowisko w sprawie, ale też jakie zarzuty stawia rozstrzygnięciu organu rentowego. Sąd Okręgowy powinien był więc od razu na mocy art. 467 § 4 k.p.c. zwrócić akta do ZUSu w celu uzupełnienia materiału dowodowego oraz sporządzenia należytego uzasadnienia decyzji, takiego które umożliwiłoby płatnikowi merytoryczne odniesienie się do decyzji, zaś sądowi właściwe rozstrzygnięcie sprawy. Sąd I instancji nie uczynił tego jednak i niezasadnie usankcjonował decyzję organu rentowego.

W sytuacji zatem, gdy organ rentowy wydał decyzję, w której nie wskazał pracowników, za jakich składki nie zostały prawidłowo opłacone, a tym samym nie można jej zweryfikować pod kątem dokonanych przez ten organ ustaleń faktycznych i prawnych, konieczny jest zwrot akt do organu rentowego w celu wydania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzji poddającej się merytorycznej kontroli. Podobne stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 04.12.2012 r. (II UK 122/12, niepublikowane).

Uznając zatem, iż w przedmiotowej sprawie nie została rozpoznana przez Sąd I instancji istota sprawy, a nadto iż wydanie rozstrzygnięcia wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, poczynając od etapu postępowania przed organem rentowym, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 477^{14a} k.p.c. w zw. z art. 384 § 4 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję organu rentowego, przekazując sprawę do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu (punkt 1 wyroku). Rozpoznając zatem ponownie sprawę, organ rentowy winien wskazać imiennie ubezpieczonych, których dotyczy zakażona decyzja oraz okresy, za jakie nie zostały za nich opłacone prawidłowo składki. Dopiero wówczas płatnik będzie miał możliwość odniesienia się do twierdzeń pozwanego.

W punkcie 2 wyroku Sąd Apelacyjny na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. umorzył postępowanie zażaleniowe. Wobec uchylecia wyroku Sądu I instancji zbędne bowiem stało się orzekanie o kosztach zastępstwa procesowego poniesionych przez organ rentowy.

W punkcie 3 wyroku Sąd Apelacyjny stosownie do art. 98 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz art. 109 § 1 zdanie drugie k.p.c. zasądził od pozwanego na rzecz płatnika 60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za II instancję i za postępowanie zażaleniowe.

SSA Grażyna Czyżak SSA Alicja Podlewska SSA Bożena Grubba